

РЕШЕНИЕ

№ 89

гр. Шумен, 10.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ШУМЕН, XI-И СЪСТАВ (Н), в публично заседА.е на първи март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Ростислава Янк. Георгиева

при участието на секретаря И.Й.Д.
като разглежда докладваното от Ростислава Янк. Георгиева Административно наказателно дело № 20223630202364 по описа за 2022 година

За да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото производство е образувано на основА.е чл.59 и сл. от ЗАНН.

Обжалвано е наказателно постановление №22-0869-002217 от 02.09.2022 год. на Началника на сектор ПП - Шумен към ОД на МВР – гр.Шумен, с което на А. С. Д., с ЕГН*****, с постоянен адрес: ***** са наложени административни наказА.я “глоба” в размер на 150 /сто и петдесет/ лева и “лишаване от право да управлява МПС” за срок от 4 /четири/ месеца на основА.е чл.175, ал.1, т.4 от ЗДвП. Жалбоподателят моли съда да постанови решение, с което да отмени наказателното постановление като незаконосъобразно. В жалбата моли да бъде назначена съдебно-психиатрична експертиза, която да установи състоянието му към момента на извършване на Д.ието. В съдебно заседА.е същият не се явява лично. От името на упълномощен процесуален представител е депозирано писмено становище, в което моли наказателното постановление да бъде отменено.

За Началника на сектор ПП - Шумен към ОД на МВР – гр.Шумен - административно-наказващ орган, издал наказателното постановление, призован съгласно императивната разпоредба на чл.61, ал.1 от ЗАНН, в последното съдебно заседА.е по делото не се явява представител и не изразява становище. Жалбата е подадена в срока по чл.59, ал.2 от ЗАНН от надлежна страна, отговаря на изискВА.ята на чл.84 от ЗАНН, във вр. с чл.320 и сл. от НПК, поради което се явява процесуално **допустима**.

Разгледана по същество жалбата е **основателна**, поради следните съображения:

ШРС, след като взе в предвид събрА.те по делото доказателства и становища на стрА.те, преценени поотделно и в тяхната съвкупност и като съобрази разпоредбите на закона, намира за установено от фактическа страна следното: Жалбоподателката А. С. Д. на 14.04.2022 год. управлявала собствения си лек автомобил марка “Тойота Ярис”, с рег.№ В1310НТ, като се движела в Община Шумен, по път I-2 в посока от гр.Варна към гр.Разград. Около 03.20 часа на същия ден в ОД на МВР – Шумен бил получен сигнал, че управлявА.я от жалбоподателката автомобил е паркиран в района на кръговото кръстовище на км.112+155 и затруднява движението в посочения пътен участък. Пристигналият на място екип на служители от сектор ПП към ОД на МВР – Шумен, в който е участвал Л. М. С. направил опит да осъществи контакт с лицето, при което последната потеглила и започнала да обикаля около посоченото кръгово. Впоследствие се отправила към бензиностанция „Лукойл“, намираща се в района на Седми километър, направила завой, върнала се в кръговото и отново направила няколко кръга. От страна на присъстващите на място полицейски служители ѝ били отправени многократни сигнали за спиране, като ѝ било указано местото, на което следва да отбие автомобила и да спре. Въпреки това Д. продължила движението си без да спре и се отправила в посока гр.Разград. Пристигналите на място полицейски автомобили я последвали, като бил подаден сигнал до сектор ПП към ОД на МВР-Разград, който също се присъединили. В района на с.Ушинци, област Разград жалбоподателката излязла от пътя и преустановила движението на автомобила. Излязла от автомобила, като била във видимо неадекватно състояние, като не могла да даде смислени отговори на с.поставените ѝ въпроси.

На жалбоподателят бил съставен и Акт за установяване на административно нарушение №2217 от 19.05.2022 год.. Актосъставителят е посочил, че с горното Д.ие е нарушена разпоредбата на чл.103 от ЗДвП. Актът е подписан от Д., като същата е посочила, че няма възражения. Впоследствие се е възползвала от законното си право и в срока по чл.44, ал.1 от ЗАНН е депозирала писмени възражения, в които е посочила, че не се е подчинила на подадения ѝ сигнал за спиране, тъй като на посочената дата е била в нестабилно психическо състояние, по повод на което в периода от 15.04.2022 год. до 30.04.2022 год. е била на лечение в УМБАЛ „Света Марина“ ЕАД, гр.Варна. Към възражението прилага Епикриза, издадена от Първа психиатрична клиника към УМБАЛ „Света Марина“ ЕАД, гр.Варна. Въз основа на така съставения акт и съобразявайки материалите в административно-наказателната преписка и подаденото възражение е издадено наказателно постановление №22-0869-002217 от 02.09.2022 год. на Началника на сектор ПП - Шумен към ОД на МВР – гр.Шумен, с което на А. С. Д., с ЕГН*****, с постоянен адрес: ***** са наложени административни наказА.я “глоба” в размер на 150 /сто и петдесет/ лева и “лишаване от право да управлява МПС” за срок от 4 /четири/ месеца на основА.е чл.175, ал.1, т.4 от ЗДвП.

Така установената фактическа обстановка се потвърждава от всички събрА. по делото писмени и гласни доказателства, от разпита в съдебно заседА.е на актосъставителя

М. Г. М. и на свидетелите Л. М. С., О. Н. Ю., Д. А. В., А. С. С., С.Г.Й., както и от присъединените на основА.е чл.283 от НПК писмени доказателства.

В хода на съдебното производство е назначена съдебно-психиатрична експертиза, която дава заключение, че жалбоподателят А. С. Д. страда от остро полиморфно психотично разстройство и към момента на извършване на Д.ието е била в мА.ен епизод, което по своята същност представлява продължително разстройство на съзнА.ето, което изключва вменяемостта, тъй като е довело до невъзможност лицето да разбира свойството и значението на извършеното и да ръководи постъпките си.

При така установената фактическа обстановка съдът приема, че не може да бъде ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя, поради следните правни съображения:

Съгласно разпоредбата на чл.26, ал.1 от ЗАНН административно-наказателно отговорни са пълнолетните лица, навършили 18 години, които са извършили административни нарушения в състояние на вменяемост. Доколкото в ЗАНН не се съдържа легална дефиниция на понятието вменяемост, следва да бъдат съобразени разпоредбите на НК, към които препраща разпоредбата на чл.11 от ЗАНН. В тази връзка съдът съобрази заключението на вещото лице, изготвило съдебно-психиатричната експертиза по делото, съгласно която лицето страда от остро полиморфно психотично разстройство и към момента на извършване на Д.ието е било в мА.ен епизод, представляващ продължително разстройство на съзнА.ето, което е изключило възможността лицето да разбира свойството и значението на извършеното и да ръководи постъпките си. Изложеното по смисъла на чл.33 от НК изключва вменяемостта, поради което настоящия състав намира, че не може да бъде ангажирана административно-наказателната отговорност на жалбоподателя за описаното по-горе Д.ие.

Поради изложеното съдът намира, че обжалваното наказателно постановление се явява незаконосъобразно и неправилно и като такова следва да бъде отменено изцяло.

Предвид изхода на делото и обстоятелството, че от страна на жалбоподателя е направено искане за присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение и възнаграждение за вещо лице, съдът съобрази обстоятелството, че съгласно разпоредбата на [чл.63д, ал.1 от ЗАНН](#), в производствата пред районен и административен съд, както и в касационното производство, стрА.те имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. Според нормата на [чл.143, ал.1 от АПК](#), когато съдът отмени обжалвА.я административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. В тази връзка съдът, като съобрази посочената разпоредба, както и обстоятелството, че в настоящото производство жалбоподателят е направил разходи за адвокатско възнаграждение и възнаграждение за вещо лице намира, че искането за присъждане на разноски се явява основателно и доказано. В тази връзка при преценка на направеното от страна на процесуалният представител на въззиваемата страна възражение за прекомерност

на заплатеното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение съдът намира същото за неоснователно. При преценка на възражението съдът съобрази обстоятелството, че видно от представените от жалбоподателя писмени доказателства във връзка с депозираната жалба за процесуално представителство е било заплатено възнаграждение за един адвокат в размер на 650 лева без ДДС или 780 лева с ДДС. Разпоредбата на чл.63д, ал.2 от ЗАНН предвижда, че в случай, че заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл.36 от Закона за адвокатурата.

Имайки предвид естеството на производството, както и правилата за определяне на съответното минимално възнаграждение, визирА. в разпоредбата на чл.18, ал.2 и 4, във вр. с чл.7, ал.2, т.1 от Наредба №1 от 09.07.2004 год. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, настоящият състав намира, че възнаграждението е определено в размер над минималния размер, посочен в разпоредбата на чл.7, ал.2, т.1 от същата наредба /в сила към датата на сключване на договора за правна помощ и защита/. В същото време обаче, доколкото на жалбоподателя е било наложено не само наказА.е „глоба“, но и наказА.е „лишаване от право да управлява МПС“, както и с оглед на обстоятелството, че по делото са били проведени повече от едно съдебни заседА.я, то на адвоката се дължи допълнително възнаграждение, поради което така определения и заплатен от страната размер не е прекомерен, поради което и възражението за неговото намаляване следва да бъде оставено без уважение. С оглед на изложеното въззиваемата страна следва да бъде осъдена да заплати на жалбоподателя разноски в размер на 1142.10 лева, включващи заплатено адвокатско възнаграждение /780 лева с включен ДДС/ и възнаграждение за вещо лице /362.10 лева/, съгласно представен списък.

Водим от горното и на основаА.е чл.63, ал.2 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло Наказателно постановление №22-0869-002217 от 02.09.2022 год. на Началника на сектор ПП - Шумен към ОД на МВР – гр.Шумен, с което на А. С. Д., с ЕГН*****, с постоянен адрес: ***** са наложени административни наказА.я “глоба” в размер на 150 /сто и петдесет/ лева и “лишаване от право да управлява МПС” за срок от 4 /четири/ месеца на основаА.е чл.175, ал.1, т.4 от ЗДвП, като незаконосъобразно.

ОСЪЖДА на основаА.е чл.63д, ал.1 от ЗАНН ОД на МВР – гр.Шумен да заплати на А. С. Д., с ЕГН*****, с постоянен адрес: ***** сумата от 1142.10 лева /хиляда сто четиридесет и два лева и десет стотинки/, включващи заплатено адвокатско възнаграждение /780 лева с включен ДДС/ и възнаграждение за вещо лице /362.10 лева/, съгласно представен списък.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Шуменския административен съд

в 14-дневен срок от съобщаване на стрА.те, че е изготвено.

Съдия при Районен съд – Шумен: _____